

„Omlouvám se, má paní,“ řekla Lina tónem, který nezněl ani trochu kajícíně. Nikdy se nebála, že Oru urazí. Spolu prošly závěsem a ostrou sluneční září vystřídal tlumené oranžové světlo. „Můžete si sundat kápi, ale buďte prosím opatrná.“

Ora vzhledla a konečně spatřila dlouho očekávanou výstavu. Od její poslední návštěvy, během níž se s prázdným pohárem vína vmísila mezi umělecké mecenáše Prahy, se prostor proměnil. Z Indie připluly do města zdobné gobelíny, které byly nyní rozvěšeny po stěnách. Závěsy byly v této části paláce zatažené a sály osvětlovaly jen svíčky, aby starobylé látky nepo- ničil ostrý sluneční svit.

Tapisérie hýřily barvami. Odstíny modré, červené a žluté se jasně lesk- ly i v pouhém světle svící. Ora se zastavila před prvním gobelínem, který zobrazoval muže a ženu v kočáře taženém čtyřspřežím. Umělec dokázal vyjádřit divoký chaos výjevu pouze s pomocí hořčicově žluté, vínově čer- vené, krémově bílé a černé. Ora se zhluboka nadechla a doufala, že ucítí vůni koření, měsíčku a jasmínu, které si zamilovala na svých cestách po In- dii. Odjela tam před mnoha desetiletími, ihned poté, co utekla z venkov- ského panství hraběte Černína. Vzpomínky na tu úchvatnou zemi kalil stín hrůzy, která naplňovala její srdce. Pobíhala po indickém poloostrovu jako myš ve spíži čekající, že jí každou chvíli utne hlavu sedlákova sekera.

Galerie však čpěla pouze prachem a potem stovky lidských těl.

„Dokonce i ty musíš ocenit ty překrásné detaily,“ povídal nějaký muž svému společníkovi a pohyboval mozolnatým prstem těsně nad nitěmi kulatého gobelínu.

Ora se obrátila, přitahována tím známým, hlubokým hlasem jako opi- lec míjející putyku. „Jestlipak to není pak Myška!“ zvolala a s úsměvem vykročila vpřed, aby přerušila jejich rozhovor.

Domek Myška se otočil a jeho tmavé oči zaplály zvědavostí a překva- pením. Ty oči, ta jeho hranatá čelist skrytá pod pečlivě zastríženým plno- vousem a nezkrtné hnědé kudrlinky ji podivně vábily. Byl vysoký a rozlo-

žitý jako dub. Vždy ji spolehlivě překvapilo, jak živočišně a zároveň roz- košně vypadá. Jeho příjmení nemohlo být méně výstižné. „Rád vás opět vidím, hraběnko Fischerová.“ Pokývnutím pozdravil i její služebnou. „Jak se vám daří, Lino?“

„Dobře,“ odpověděla Lina stroze.

Lina neměla Domka v oblíbě pro jeho mozoly, ale Ora si vážila toho, že vždy věnoval pozornost i její služebné. Kvůli Lininu romskému původu ji mnoho lidí, s nimiž Ora v průběhu let koketovala, přezíralo či jí pohrda- lo, a proto Oře sloužila jako jakási zkouška toho, s kým stojí za to trávit čas. Jen pramálo vlastností ji přitahovalo méně než hulvátství vůči jejím přátelům.

„Vždy mě potěší, když na sebe narazíme, pane Myško,“ pronesla Ora.

„Podívejme se. Slavná hraběnka Fisherová,“ usmál se druhý muž. Ora si nebyla jistá, zda do galerie přišli spolu, jelikož Domek nevypadal jako typ člověka, který by se stýkal s mužem v žaketu a cylindru. „Můj přítel zřejmě pozapomněl na své vychování, a tak dovoluji, abych se představil sám. Hrabě Cord Bauer.“ Políbil jí ruku v rukavičce. Bauer. Tak se jmeno- val ten člen parlamentu, hlava jedné z nejbohatších rodin v Praze.

„Odkud znáte mého hodináře?“ zeptala se Ora.

„Spojil nás jeden velmi odvážný a hrdinský čin, ale ten příběh si nechá- me na jindy,“ odvětil Bauer. „Raději bych si poslechl, jak jste se s milým Domkem seznámila vy.“

„Má zlaté ruce,“ odvětila Ora. Cítila vůni ruměnce, který se Domkovi hrnul do tváře, ačkoli ji zakrývalo světlo svící a jeho vousy. Domek voněl sladkým medem a kovem, které mu snad pronikly do krevního řečiště. „Loni se mi rozbily hodinky a už jsem se obávala, že se nedají spravit. Pan Myška a jeho strýc však dokázali nemožné. Od té doby se zdá, že naše cesty kříží osud.“

„Potkali jsme se během hrstky kulturních událostí,“ doplnil ji Domek a natočil tělo k Oře, jako by snad svého přítele chtěl z jejich trojice vystr-